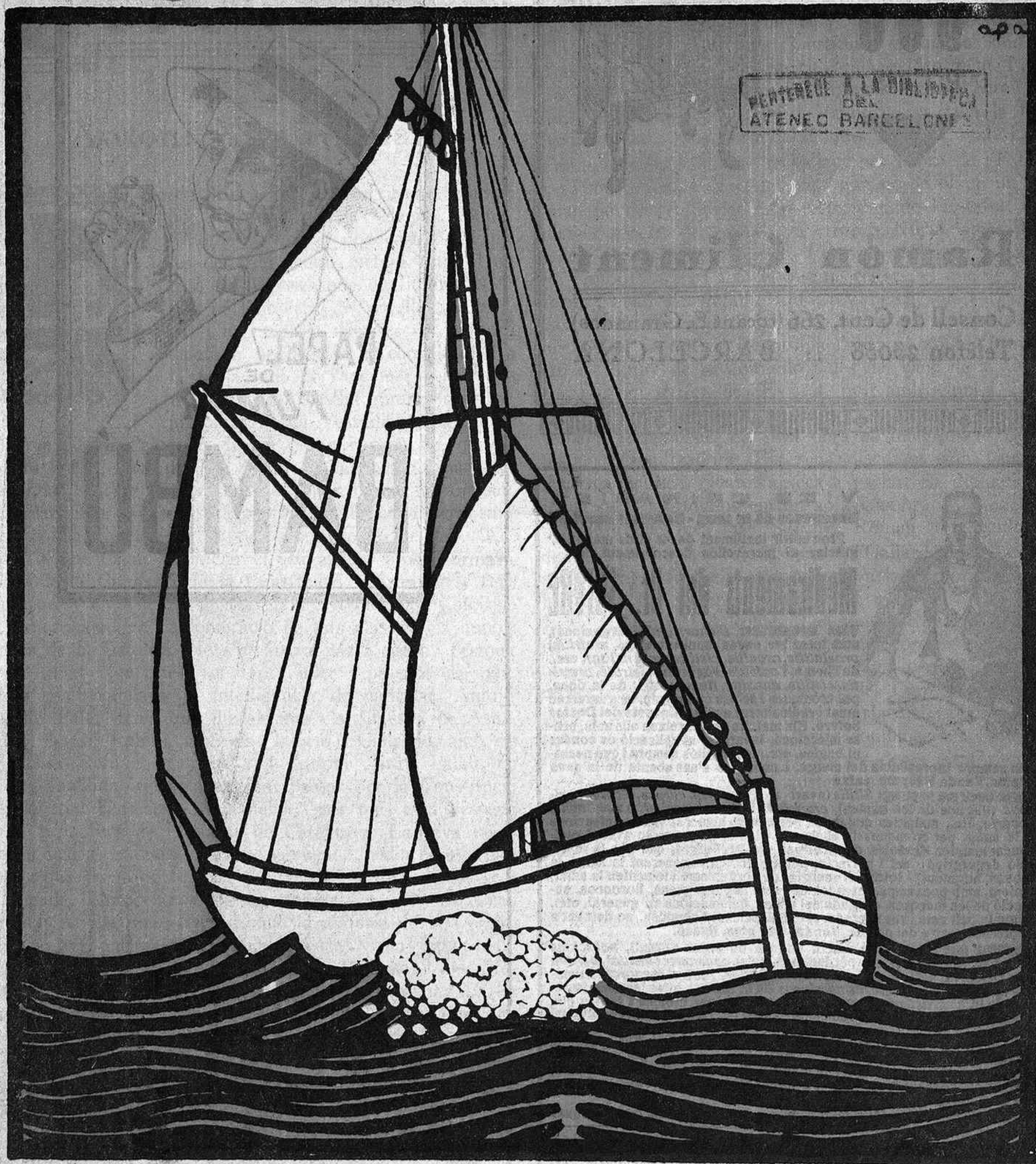

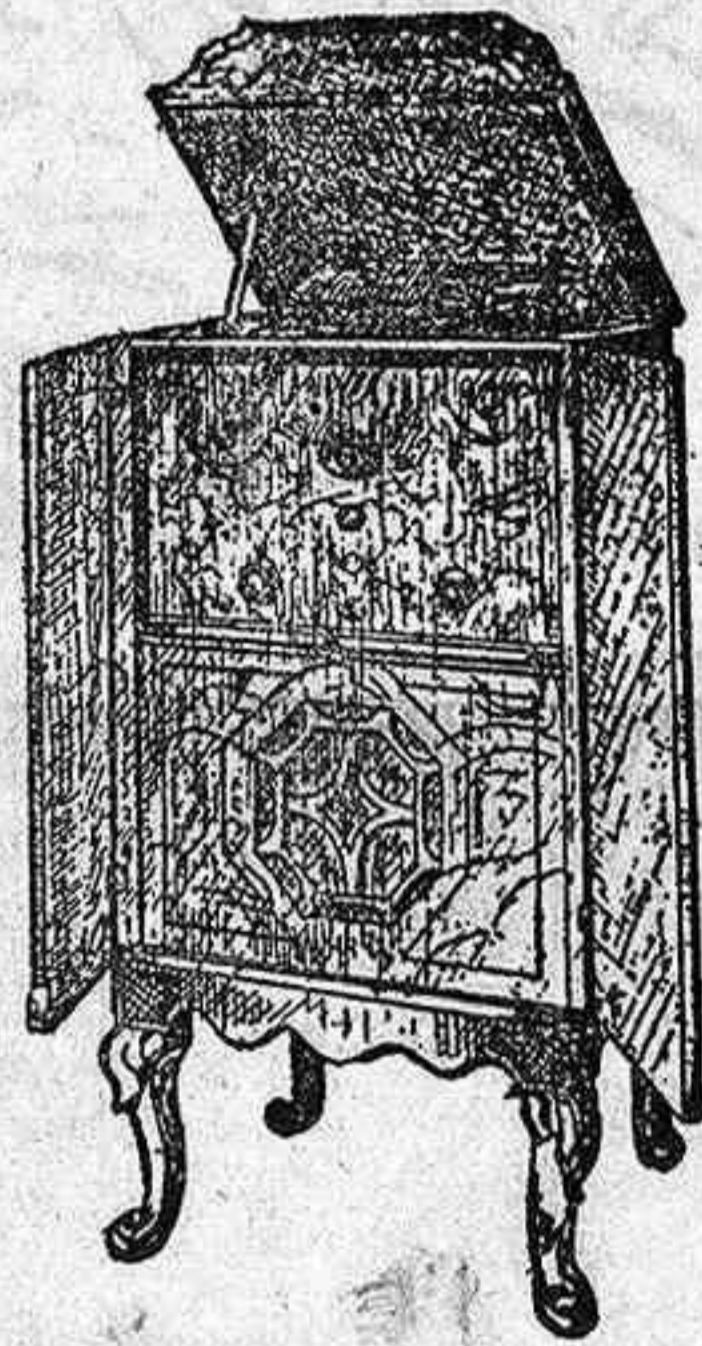
L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

El Parlament català comença a fer via. Què arribi ben lluny i sense dany!

Ràdio-Phono CLIMO

PREU:
900
PTES.

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 (tocant E. Granados)
Telèfon 23058 :: BARCELONA

VIES URINÀRIES

impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catzets del Doctor Solvré**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-

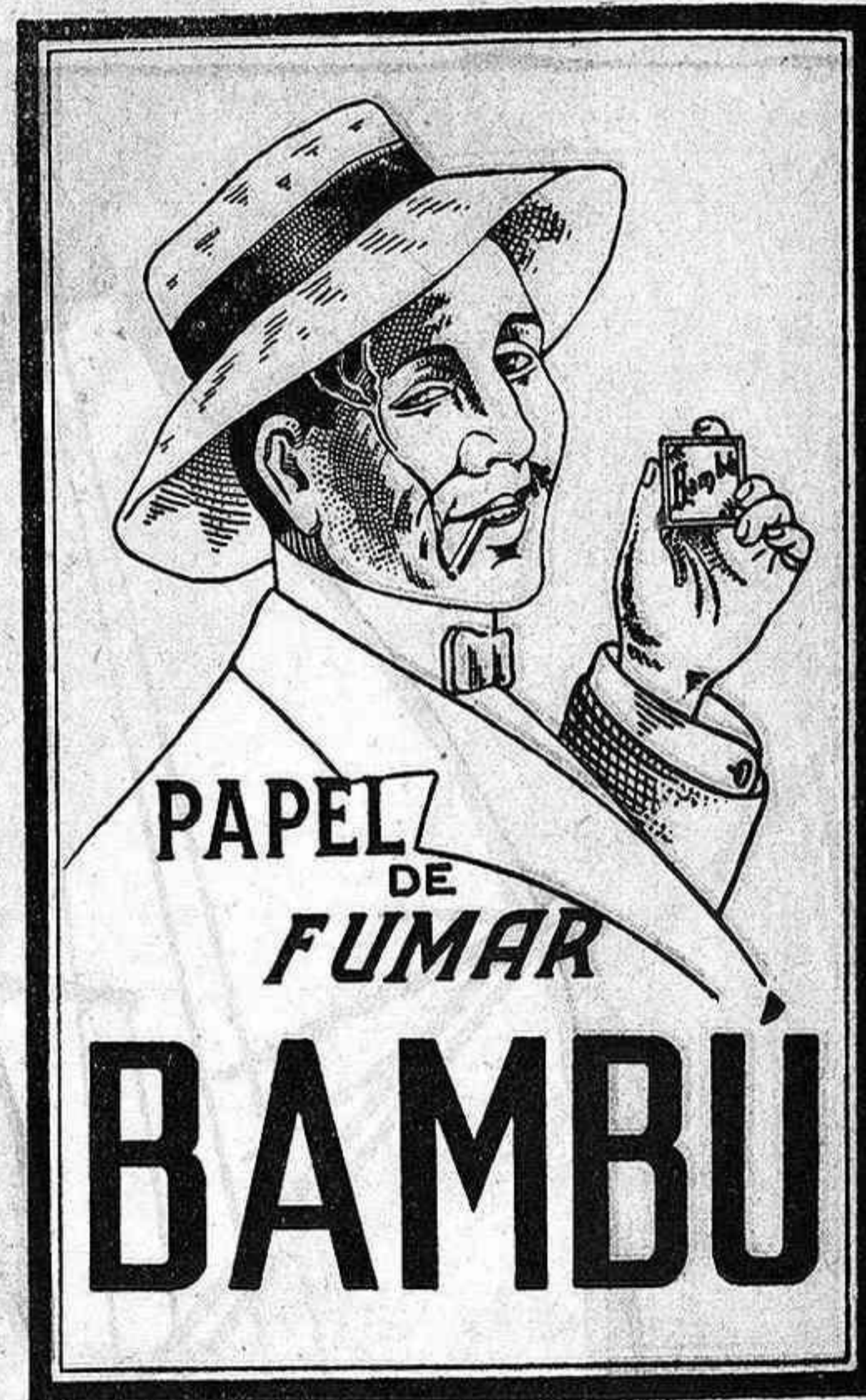
siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sifilis* (avari al), *ecsema*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Píndoles depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatòrrica* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potenciades del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessecs 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Sòkatarq, carrer de Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de les dites malalties.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fera de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

Antoni Xirau Palau

ANTONI Xirau Palau va arribar a Madrid poc després d'ésser elegit diputat. L'home va cercar una casa de dispeses de preu reduït, neta i clara. Una casa de dispeses que no tingués el tipus ni l'ambient de novella galdosiana. Una casa de dispeses on a l'hora de dinar no hagués de conjuntar-se a la taula amb el funcionari que ve a demanar un trasllat, amb l'opositor provincià i amb l'estudiant poca-solta.

Antoni Xirau Palau, va trobar per poc preu una pensió clara i neta, i va instal·lar davant de la finestra una taula reduïda. L'home va començar a apilar llibres davant seu. Constitucions modernes, filosofia de l'Estat, federalisme, autonomia, memòries, "rapports", projectes de llei.. Antoni Xirau Palau va iniciar el seu atac a fons. Formava part de la Comissió de la Constitució. Davant dels seus companys començava a aparèixer l'home. La Comissió constitucional era l'aglomeració de tots els polítics importants de la Cambra. No s'hi anava pas a passar l'estona i a fumar cigarretes, tot fent l'ullet i passant per viu. Allà es troquellava la intel·ligència de cadascú. Antoni Xirau Palau tenia que lluitar amb els Jiménez de Asua, amb els Gil Robles, amb els Ossorio i Gallardo, amb els Sánchez Román, etc., etc... I Antoni Xirau Palau, en hores inoblidables va anar fent passar per la Constitució de la República tot el que devia ésser més tard l'esperit i la carnadura de l'Estatut de Catalunya. La seva tasca és immensa. La seva tasca és feixuga. Un dia és un company que ja no pot més. Un altre, la minoria que es sent fadigada. L'únic home que no defalleix és Antoni Xirau Palau. Arriba una matinada que la majoria de la Comissió no vol passar per una decisió de Xirau Palau. Ell, tampoc. Intervé el Govern. No hi ha fórmula. Passen les hores. La minoria catalana sembla que se'n va del Parlament. Intervenien polítics catalans conciliadors, que van a veure Antoni Xirau Palau perquè cedeixi. Ell, no cedeix. "Tinc un dret—ve a dir—, tinc un càrrec, tinc una responsabilitat..." I és Alcalà Zamora, president del Govern provisional, qui tracta amb ell, qui vol convèncer-lo. "La República, la fraternitat..." Inútil. Ell és allà on és. I si no que s'ensorri tot... I quan pampallugen els ulls dels primers madrilenys que desperten, i a l'ambient hi ha una matinada de color de llet, el Govern, el Parlament ha de cedir davant d'Antoni Xirau Palau, que admet reformes

de forma, però no de fons, i per la Constitució va passant el fil de l'Estatut. Antoni Xirau Palau aconseguí el miracle de fer subscriure una Constitució de tipus federeble. La única veritat que ha dit Royo Villanova és que "la Constitució no és una Constitució espanyola, sinó una Constitució catalana". D'esperit català, evidentment. I quan s'acaba la Constitució, ve l'Estatut. I Antoni Xirau Palau, junt amb Joan Lluhí i Vallescà, realitzen la tasca parlamentària més formidable que s'ha fet mai. En la Comissió d'Estatuts van treballant per l'obra de l'Estatut. I l'Estatut surt d'aquestes mans que no cedeixen un pam quan ha de perjudicar el to espiritual de l'Estatut, ni el mateix esperit del que es va crear a Núria, amb l'assistència dels senyors Carner, Coromines, Xirau i Esteve. Es Antoni Xirau Palau el que no cedeix, el que es manté ferm, i quan veu defallir Lluhí i Vallescà, que s'irrita davant de la manca de lleialtat de molts que es diuen republicans, el fa retenir i continua l'obra. Antoni Xirau Palau és, dintre de la Comissió i des del banc de la Comissió, el gran artífex de l'Estatut, junt amb Lluhí i Vallescà, és qui avalora paraules, refà conceptes, esmena idees, treballa fermament. La seva obra és íntegrament catalanista, catalanitzadora. Els seus discursos són plens de doctrina política. Quan s'aixeca a parlar, els diputats que jeuen pels passadissos entren a la Cambra. Ara és Jiménez de Asúa, més tard Sánchez Román, tot seguit Miquel Maura... Ara és Ossorio y Gallardo que l'escolta atentament... Segueix entrant gent a la Cambra "¿Quién habla?" "Es Antonio Xirau..." I entra el ministre de Justicia. I entra Gil Robles. I el senyor Royo no té ganes de fer xistus... Xirau Palau té una oratòria dura, inhòspita... Parla secament, més que amb penjolls amb conceptes i amb arguments. Parla de les Constitucions europees, parla de les autonomies, parla dels règims federals... La seva paraula no té les combinacions femenines de l'arquitectura muzarab. Les seves peces giratòries, són romàniques; d'un romànic auster i pur. Les essències polítiques dels seus discursos no són pas vaguetats professionals de lector de diaris estrangers. La seva oratòria està plena de vitalitat teòrica, de categoria filosòfica. Antoni Xirau parla. Ho fa d'una manera combativa i punxant. I a mida que va passant la discussió estatutària la figura d'Antoni Xirau va agrandint-se en prestigi. Els de la Comissió el temen. El saben imbatible. La única vegada que tremola la vida de l'Estatut es dirimeix a les Corts. Es la qüestió de l'ensenyament. Li han enviat seixanta precis. Res. Ell és impassible. El Govern ha de patir la tortura de dur al Parlament la qüestió. Xirau Palau no cedeix. I la minoria catalana no pot cedir. En aquella votació patètica manquen noms de diputats catalans que no varen voler votar contra el Govern. No és possible indisposar-se. Cal estar bé. E' dia de demà manca una cartera i... Antoni Xirau Palau és allà al seu lloc del banc de la Comissió. Es més tard a les reunions. I lluita, i discuteix, i estudia, i treballa, i, mentre va construint tot el que més tard ha d'ésser

arma de Catalunya—arma de lluita, eina de treball, llibre de precs, ànima que aviva la fe—va també fent-se la seva gran figura de polític. Antoni Xirau Palau és mestre de l'Estatut. Una de les grans figures polítiques del moment. I ara en el moment d'iniciar l'obra hom re-

corda aquella voluntat d'Antoni Xirau Palau posada al servei de Catalunya.

Es de suposar que el senyor Xirau Palau també és dels que menja panellets.

FRANCESC MADRID

A CAU D'ORELLA

"PROHIBIDA LA ENTRADA"

Al que fins fa poc fou Museu de la Ciutadella hi ha molt trangol. S'hi treballa amb tanta rapidesa com si tothom anés a preu fet. Paletes, fusters, pintors, electricistes.

A més a més, hi han els diputats, els diputats que encara no han entrat en funcions. Van al que serà Parlament de Catalunya per a veure com avancen les ibres, per a veure com quedarà l'escenari dels seus triomfs futurs.

Als obrers que treballen en el que fins ara fou museu no els fan cap gràcia les contínues visites dels diputats: els destorben, els amoinen, els distreuen, els atabalen.

I ells es queixen. Adhuc han pensat demanar que sigui posat un rètol que avisi: "Prohibida l'entrada als senyors diputats".

Així treballarien més tranquils.

LES APARIENCIES

Aquest és un dels nius diputats que, freturosos de debutar, van cada dia al que serà Parlament de Catalunya. Però com que al que serà Parlament de Catalunya encara li fan obres, aquest diputat que no ha debutat encara cada dia arriba a casa brut de calç, de guix, de ciment.

I una dona del barri comentava: —Ai, mare! Això, més que un diputat, sembla un manobra.

LA TRAGICOMEDIA DEL TRAN-SIT

El passat dilluns, un tranvia trigà cinc quarts en anar de Colom a Canalestes.

Amb aquest pas, que no em negareu que és un pas de tortuga, als tranvies de Barcelona hi hauràn de posar dissonar i sleeping. I per a anar de Colom a la Bonanova es passaran tres dies. Hi ha qui ha pensat també en un vagó-barberia.

D'això no en té la culpa la Companyia de Tranvies. Tot és cosa de l'inefable senyor Vachier, que fa tot el possible, i l'impossible, per a complicar-nos la vida. arribarà que, gràcies al senyor Vachier, si no el deturen—i ja fóra hora de què el deturassin—aviat no es podrà donar un pas per Barcelona.

Gràcies a les moderníssimes teories que ell té del transit.

GLOSSARI

GROCK

No havíem tingut temps de dedicar un Glossari a Grock, aquest clown extraordinari que ha actuat uns quants dies—massa pocs dies, llástimosament—a Barcelona. No li havíem dedicat

aquest Glossari quan convenia: o sigui quan actuava. Però li dediquem ara. No fer-ho seria una impolidesa que no mereix aquest gran artista.

Grock no ha tingut sort en venir a Barcelona. Ha vingut en una època dolenta: la d'eccions. I hi havia altres pallassos que treballaven de franc: els d'Acció Catalana, els de la Lliga, els de Lerroux. La gent, però, és desagradida, i mantes vegades ha deixat sols aquests pallassos.

Grock, per aquest motiu, no ha tingut l'èxit que mereixia. Unicament l'ha anat a aplaudir la gent de bon gust, la gent que creu que els pallassos han d'actuar al circ o al music-hall, però no en les tribunes dels mitings electorals: sobretot volent servir la República després d'haver servit la monarquia.

Grock és un dels humoristes més autèntics, més formidables que han passat per Barcelona. I ací on qualsevol pelagats es creu humorista perquè té un empatx de bandarrerria, aquest gran artista, aquest Grock tan fi, tan sensible, tan intelligent, ha de semblar-nos digne de tots els elogis.

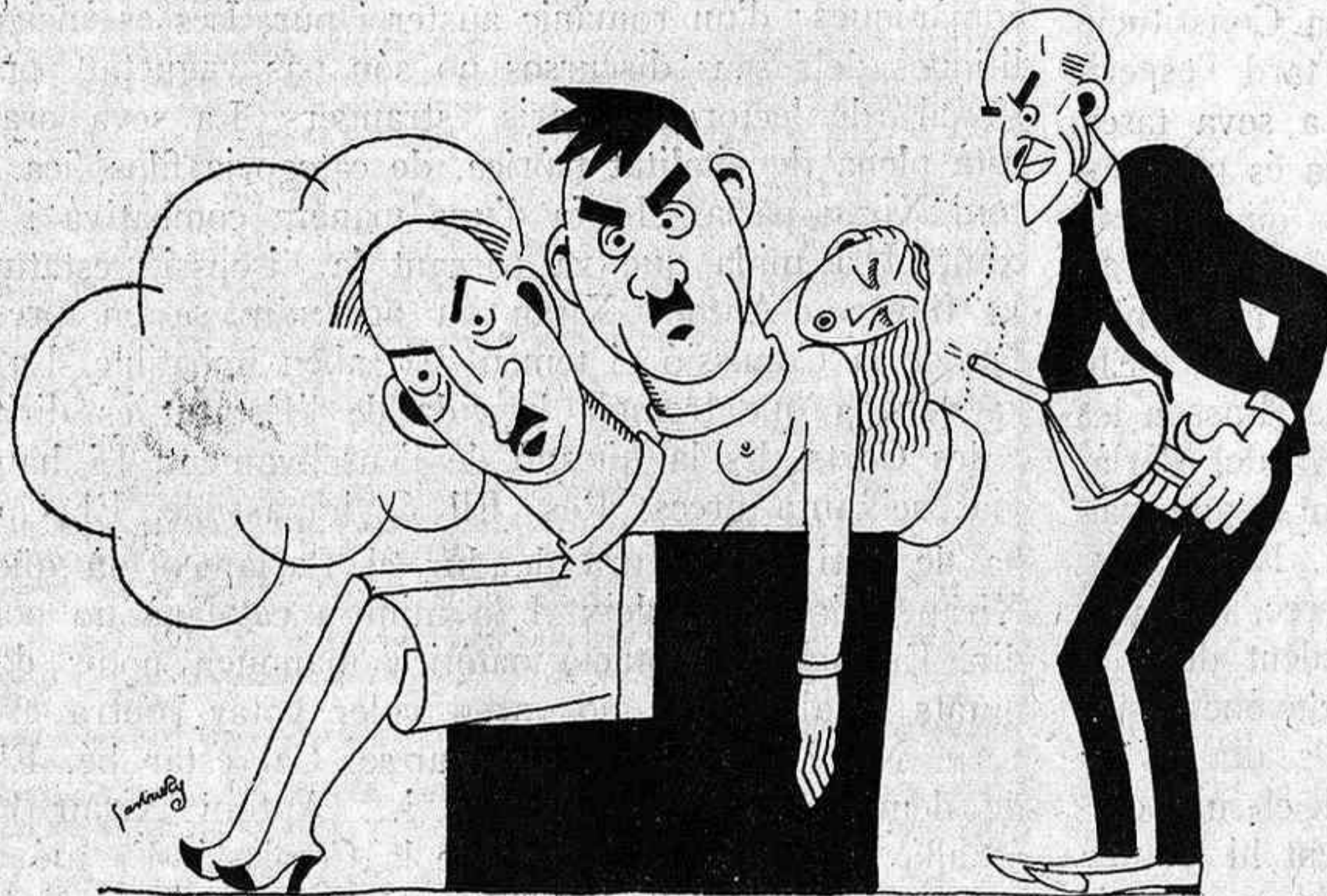
Grock, com els autèntics humoristes, no riu: somriu. I el somriure, que és flor de civilització, no pot gustar-lo tothom. Ací, a la gent li agrada riure, riure a boca plena, rebentar-se de riure.

Naturalment, cal pensar què és el que fa riure aquesta mena de gent, què els fa riure d'aquesta manera: la bandarrerria, la bajanada, el cretinisme. La rialla d'aquesta gent no és una rialla de saló: és una rialla de bosc. I és que al saló la rialla és sempre incorrecta; sols és correcte el somriure.

La gent ha d'aprendre a somriure. El somriure és sempre intelligent, mentre la rialla és sempre barroera. Un bon professor, un professor magnífic és Grock, el clown meravellós que ha actuat aquests dies a Barcelona.

La gent reia amb les eleccions. No ha sabut somriure amb Grock, aquest artista que ha treballat un dia pels infants i un altre des de la Ràdio, pels malalts.

I això també és humorisme. Perquè l'humorisme és bondat. Per això, perquè és bondat, no fan somriure els pallassos de la Lliga ni els d'Acció Catalana.

—Si que va malament la Lliga, que han de posar-li Ventoses

VIRAI

—Hi ha algú més que se li hagi de plantar la llufa? Perquè em sembla que encara m'oblido d'algú.

Entre ells

Cambó—el gran patriota i el gran financier—se n'ha tornat a París.

Allí, segurament, veurà el seu amic — el no menys gran patriota i no menys gran financier, l'ex-rei—i entre els dos tindrà lloc aquest diàleg:

—Francisquet!...

—Majestat!...

Una abraçada, uns copets a l'espatlla i uns moments de silenci prudencial. Cambó acotarà el cap, vençut, resignat. Els ulls potser li perlegin algunes llàgrimes, que no arribarà a llançar per un propi egoisme de servir les perles.

Alfons li dirà, emocionat:

—Què tens? Plores?

—No... no...—voldrà eludir Francisquet.

—Sí; m'enganyes... Au, ximple, no siguis criatura...

—Qui s'ho podia pensar!...

—Calma!... Calma!...

—Tant com he fet! Tants diners com m'he gastat!...

—No et desesperis... Però, ¿que no t'han ajudat els amics?

—Estan tan desacreditats com jo...

—Vols dir?

—Cert...

—I Puig i Cadafalch?

—No res...

—I Ventosa?

—Encara menys...

Una altra pausa.

—Així, doncs?...—pregunta l'ex.

—No hi ha res a fer.

—Estàs desanimat?...

—Què us diré?...

—Anim, home!... Mira'm a mi. Sempre alegre! Sempre satisfet! Sempre amb l'esperança que el poble em demani...

—Ho veig malament, majestat. El poble es recorda poc de vós.

—Vols dir que m'han oblidat tan fàcilment?

—Recorden, potser, la vostra obra patriòtica...

—Ah!... Ves dient. I qui són aquests entusiastes?

Després de la dimissió

La vara:—Gràcies a Déu que almenys estaré tranquil!

—Els de sempre: els opulents, els que ara tenen títol d'"ex". Els que jugaven amb vós al tennis. Els que miraven el Marroc de lluny. Els que tenen bons sentiments, i creuen en vós com en Déu.

—I aquests, que no us han votat? Que no saben que escollin-te a tu em feien honor a mi?

—Oh, senyor... Però és que n'hi ha molts que no juguen al tennis ni són opulents. I aquests, ¿quin dubte hi ha?, estan per la República.

—Desagraïts... Inconscients... Tant com jo he fet per ells durant la meua vida!

L'ex es mossega, nerviós, una ungla.

En fi... No hi ha que desanimar-se per això. Et queden diners?

—Molts.

—Doncs gasta'ls en propagandes, en manifestos, i en unes altres eleccions ja en parlarem.

—Teniu fe?

—Mai no l'he perdut.

—Com m'animeu, majestat. Ja em sento tot un altre. Ja m'animo. Ja estic content. Mireu si en tinc, ara, d'esperances que abrigo l'absoluta certesa que el mes d'abril guanyarem.

—Així m'agrada! Optimisme! Coratge! Una abraçada, Francisquet...

I els dos amics es confonen en una fraternal abraçada, mentre allà a Espanya, el poble que pensa, lluita i treballa, diu: "Innocents!"

AGUSTÍ COLLADO

Cinc de barreja i bon profit

PAPERS MULLATS

S'acaba de signar un pacte de "no agressió" entre Polònia i la U. R. S. S.

Ens fa l'efecte que els signants d'aquest pacte devien ésser Grock, Antonet, Beby, Seiffert, Pepe Marquès i Pociello Farradelles.

"Ahora vamos a "trabacar"... --devien dir els clowns diplomàtics.

Un pacte de "no agressió"... La Conferència del Desarmament.. El pacte Kellog, declarant la guerra fora de llei...

Vaja, senyors, que ens estan prenent el pèl! Pactes, tractats de pau, conferències a Ginebra... Tot això no és res més que papers mullats! Itàlia també estava alçada amb Alemanya quan esclatà la guerra de 1914, i això no la privà pas de posar-se al costat

dels aliats...

Es el que passarà amb Polònia el dia que la seva mare adoptiva, França, li manarà promoure un conflicte.

I la gent es dirà, en veure les patacades:

—Però si tenien un pacte de "no agressió" signat!

—Sí—diran els diplomàtics—; però considerant que... atenent-se a... resulta que... queda anulat aquest pacte...

De manera que ja ho sabem. No res de pactes, no res d'aliances, no res de tractats. Neutralitat absoluta.

No som encara prou civilitzats per a tenir l'honor d'alternar amb les grans potències europees en les seves raons a canonades. No volem guanyar la a lles. Volem guanyar diners, i creieu que, en els temps que correm, i sobretot a Barcelona, és un vertader combat el que s'ha de lliurar a diari per a assolir les pessetes necessàries per a posar pa a taula.

ESTAN IGUALS

El viatge de Trotzki als països nòrdics ha estat un esdeveniment per aquestes simpàtiques nacions, tan isolades de la infecta política internacional d'Europa.

La nota discordant ha estat aquest príncep que feia el gandul per París quan Trotzki arribà a la seva terra. Aquest príncep va presentar-se a la seva ambaixada, protestant indignat que les autoritats haguessin permès l'entrada al company de Lenin a la seva nació.

—Aquest home—digué—és un dels responsables de la mort de la família imperial russa. En aquesta família jo hi tenia parents, cosins valencians, oncles de tercer grau i fins futurs cunyats... Això és indigne! Aquest home ha matat membres de la meua família!

El que no ha pensat aquest príncep es que Trotzki també tenia parents que han estat assassinats per el tzar de Rússia; també té parents que han passat anys i anys en la sinistra Sibèria, o bé treballant en les terribles mines de sal; també tenia parents i amics que foren penjats entre un número de 5.000 en un sol dia, per ordre del desaparegut Nicolau II...

Si el príncep nòrdic té encara un xic d'estima a la memòria dels seus difunts parents de Rússia, a qui segurament Déu no ha perdonat, que parli el menys possible d'aquesta trista i dissortada família Romanoff, car és una d'aquelles coses que com més es remenen més pudor fan.

EL CRIM DE GRACIA

De l'autor del crim del carrer de Salinas, per ara, no se'n sap altra cosa que està bo de salut, i que, si bé els negocis no li van gaire com cal, l'home va tirant que és un "contento".

Segurament, en aquest desgraciat "affaire" on hi ha un fill a qui li han assassinat la mare, i, ademés de la víctima, hi ha una colla de morts disfressats de Sherlock Holmes, que estan passant uns mals moments, a causa de l'insuccés de les seves investigacions, devem felicitar-nos que almenys hi hagi un personatge que gaudeixi de la pau i la tranquil·litat que tot home desitja: l'assassí.

Es veu ben bé que no era de l'ofici. Ho ha fet d'aficionat. No ha deixat rastre. La policia n'està tota indignada.

—Venia a cobrar el rebut dels gastos de les eleccions.
—D'això no se'n descuida mai la Lliga. Es una mania que té de no deixar res a l'esquerra.

LLUÍS ELIES

Vuits i nous i cartes que no lliguen

CAMBO SE'N VA A PASSEIG

Cambó, don Francesc d'A. Cambó i Batlle, ha agafat les maletes i el pa-raigües, i ha sortit cap a l'estranger. Segurament, passarà per Fontainebleau, a saludar el seu vell amo i senyor, que li estirarà les orelles, per no haver sabut enredar degudament el poble de Catalunya, i guanyar les eleccions.

Els de la Lliga, capitanejats per l'Agulló, el varen anar a acomiadar. Grans reverències, abraçades efusives, adeus, i el tren va arrencar.

Quan es perdé de vista i estigueren segurs que don Francesc ja no els podia sentir, començaren els mormuris:

—Gràcies a Déu que és fora!

—Es ell el que ens ha fet perdre!...

—Es clar! Quan jo vaig sentir que deia que la Lliga obtindria un complet triomf, vaig pensar: "Bona l'havem fet! Ja perderem!..."

—I els diners que ens ha costat!...

—Si m'haguessin escoltat—digué un dels lliguers més importants—, hauríem guanyat les eleccions.

—Com t'ho hauries fet?

—Doncs, senzillament, assassinant Cambó!

—I ara! Què dius, sant cristià?...

—Sí, home; era la única manera de guanyar! Entre tots l'hauríem "pelat", i amb les nostres artimanyes hauríem fet creure al poble que havien estat els de l'Esquerra!...

NO PODREM PAS ANAR AL CEL...

Al carrer de casa nostra (nosaltres vivim al carrer de Sors) hi ha una església en construcció. A la porta, hi ha un rètol que diu:

"Las almas esperan que los fieles ayudarán a la construcción de este templo. Una piedra para el interior del templo, llevando el nombre del donante, 150 pesetas. Una piedra para el exterior, 25 pesetas."

Es veu que els "fieles" no fan gaire cas de ço que les "almas" esperen d'ells, perquè no hi ha pas manera d'acabar de construir aquest temple.

L'altre dia, nosaltres, tot compadits, volguérem ajudar-los. "Com que no som rics—varem pensar—, amb una pedra per l'exterior ja podem quedar bé". Com que no ens era possible esmerçar les vint-i-cinc de l'ala, varem anar al camp, i entre les runes

d'una casa en demolició, varem escollir un gros bloc. Amb penes i treballs, el portarem a la rectoria.

Fillets nostres, per poc no ens fan agafar:

—Que pedres ni "ocho cuartos"! Aquí, el que volem són les vint-i-cinc "pàfies", i, millor que les vint-i-cinc, les cent cinquanta!... Faci el favor de treure'ns aquesta pedra de casa, o anem a avisar un guàrdia!...

Ja veieu com aquests pobres redactors de L'ESQUELLA se'n van haver d'entornar tots carregats. Un dia que volem ésser indulgents amb els catòlics, ens menyspreuen...

Vint-i-cinc pessetes per una pedra! Però, senyors nostres, ni que fos una pedra preciosa!...

LERROUX, EL LERROUXISME I ELS LERROUXISTES

El pobre don Alexandre té una barra com se n'han vist poques. La derrota de les passades eleccions no li ha pogut fer comprendre encara que el lerrouxisme ha mort per sempre més i que els antics lerrouxistes han emigrat tots cap a altres partits.

L'ex-emperador del Paralel diu que encara tornarà a obtenir un triomf en unes altres eleccions.

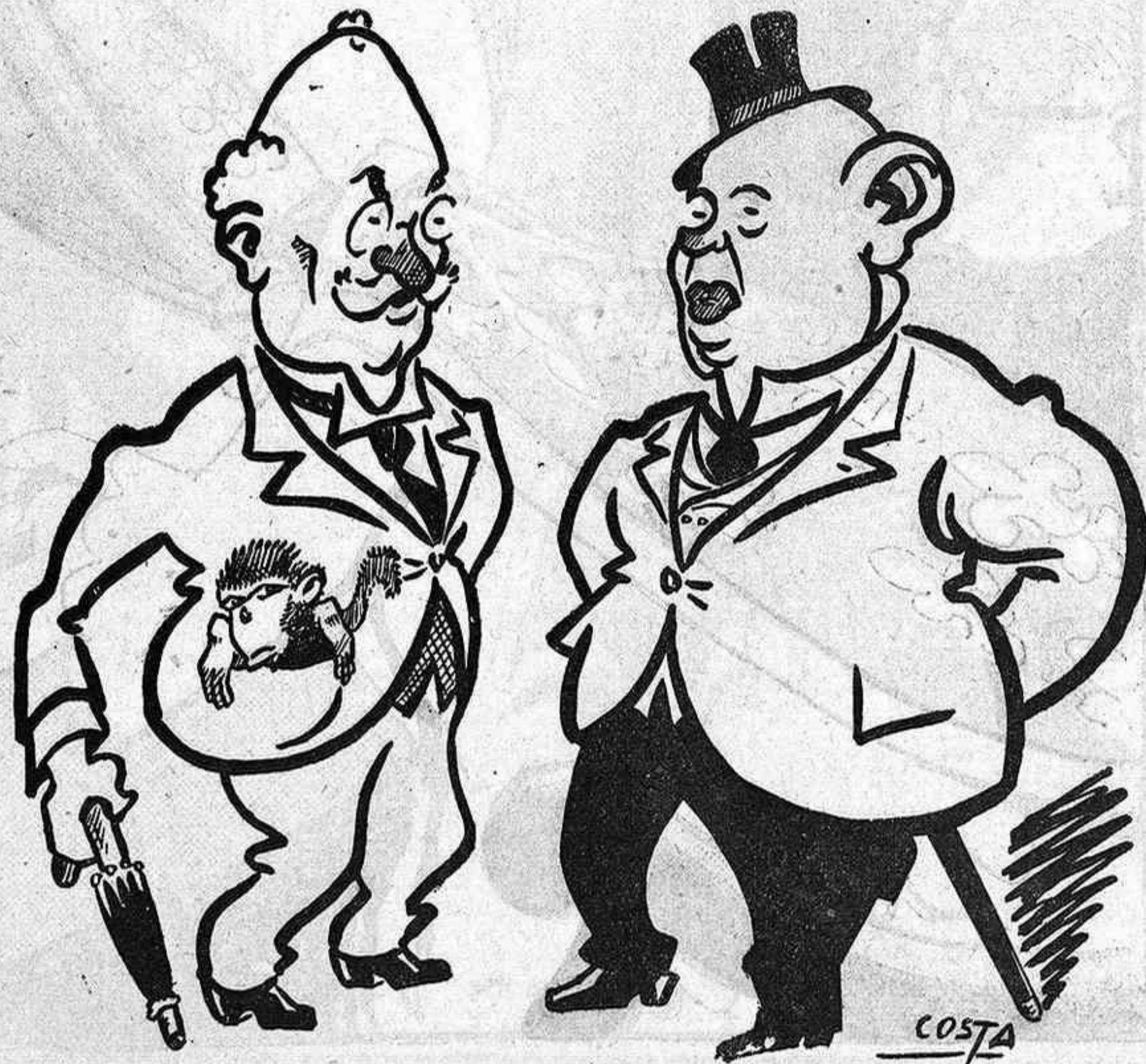
Si estiguéssim en el seu lloc, nosaltres ens buscaríem feina. Ell té prou aptituds per a trobar-ne. Per exemple, podria emprar-se com prestidigitador, fent veure a la gent el blanc negre. Ajutat de Vinaixa i Emilià, fer desaparèixer un sens fi de coses a la vista del públic, fent sortir duro arreu, que, en aquesta matèria, aquestes dues serpetes hi tenen la mà trençada.

Podria també posar-se d'acord amb Tchang-Kai-Sheck, amb Tchan-Sou-Liu o amb Tsing-Yet-Sou, i arranjar els assumptes de Xina, que estan tan embolicats que sols un home habituat a tractar amb xinesos pot arribar a treure'n l'entrellat.

I si no troba feina, que en aquests dies de crisi podria resultar un xic difícil, sempre pot entrar en un convent: el dels trapistes, per exemple, que diu que no poden pronunciar ni una sola paraula (això ens evitarià d'escoltar cap més discurs seu), i, a més, es caven ells mateixos la sepultura, cosa que ja ha fet amb la seva campanya dels "no catalanes".

I consti que, si ho fa així, nosaltres, amb molt de gust, hi anirem a tirar terra a damunt...

ANEM

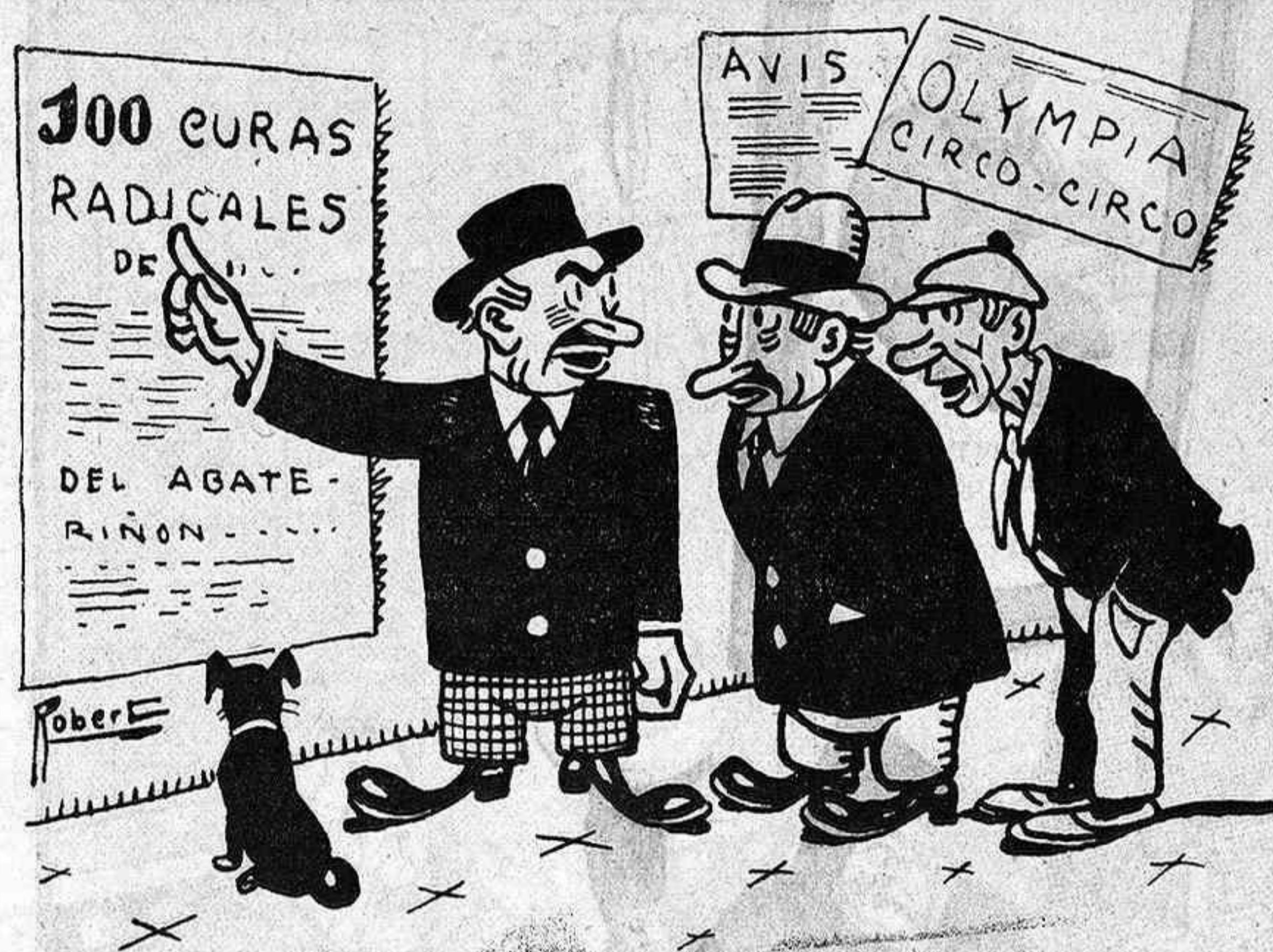

Els màrtirs

—Veient que ni amb els *no catalanes* hem pogut guanyar, em dono de baixa del «partido» i ingreso a l'Esquerra.

Tal com hauria sigut el Parlament Català, brets de nosaltres, si hagués triomfat la Lliga

—Després diran els lerrouxistes que el seu partit no és clerical!

FITXES

TIPUS TROBATS AL METRO. Un bigoti escarolat, amb un negre kaiserí que li empebre l'escarolament. Darrera del bigoti, un home.

No és la cara la que porta el pèl; és el pèl el que arrossega la cara, una cara humil, lívida a l'ombra artificial del bigoti.

Aquell home ja s'ha desfet, ja és mort. Camina seguint la floració tombal del pèl, mentre el pèl tofut, anacrònic, passeja la desferra de l'home amb un picaroleig negre de cavalls de cursa de braus, que treuen el brau estocat fora la plaça.

Només té una disculpa el parasitari bigoti triomfant: el mostrar-se us amb dol. La negror escandalosa que el pinta equival a l'encresponament llangoter d'un vidu alegre i ben peixat.

Porta cada matí els seus castells de cartró al mercat. Es vella.

—Tingueu cura—demana amb un fil de veu. Els seus castells fan molt embalum i el Metro, a les hores d'integrar-se els obrers a la feina, va ple. Però tothom fa lloc a la velleta, que va a vendre, al mercat, el seu treball de dona soja.

Comença fent aquest treball singular per als seus fills i ara, que no té ningú —ha de viure—, el fa pels fills dels altres, admirada un xic de la il·lusió que dóna, del goig igual amb què els infants veuen les fantasies de les seves fortes pintades i dels seus ponts que no més poden escamarlar-se damunt aigües de vidre.

Hem parlat amb ella i ens ha explicat que li plau més fer pessebres que castells. En apropar-se Nadal, ella mateixa

sent la meravella de crear meravelles i va a la feina com cridada pel temps. Per això, el seu prec de cura als companys de viatge del Metro es fa més intens: "Porto unes cases tan bonicament nevades" diu. "He fet unes palmeres amb els rinxolaments verds de dos o tres paperets sedosos, que m'han quedat tan bé!"...

La mare sense fills es perllonga, amb una suavitat desvalguda, en la venedora de castells de fira, de ponts per a rius secs, de palaus argentats de llum d'estel, morada imaginària de tres reis de somni.

✽

Ni la refreda la llum nova del dia. Va oferint-se. S'endevenen els darrers dies de treball a hora fixa, i de Metro amb tarifa rebaixada.

Tindrà auto? Ella el somnia. Però el seu oferiment és tan obert, mostra tan impudicament els seus grans de magrana esberlada, que no podrieu dir si caurà cercant profit o goig.

Quan deixa el Metro i el colzejament ple de contactes volguts, respira llargament i com embriagada d'estretor.

La fosca de la foradada queda buida d'ella com una rebregada funda de paraigua en llevar-li el paraigua.

VETLLA DE DISSABTE, I DUES SORPRESES. El pintor Ignasi Vidal ha obert una seva exposició de pintures en la "Sala Avinyó".

En entrar a la sala hom rep la primera impressió: una plaent impressió de sorpresa. Música. Taules per a te i cocktail. Una sala plena d'ambient. La simpatia de l'Avellí Artís, bona animadora. Una altra sorpresa: la segona. Les pin-

tures d'Ignasi Vidal. Fariem una síntesi d'aquesta pintura si diguéssim que és com un esqueixament de nuvolades. Ignasi Vidal ens dóna un gran seu moment: les influències, que l'han ennasprat, s'esmicolen i una claror pròpia apunta.

Hi ha quadres —"Ball de Festa"—, que mostren l'espurna nova d'una expressió. Hi ha quadres imaginats:—"Somni"—. Van en sentit invers dels altres. Es repengen damunt la vida: són branca carregada. Entre el personalitzar el que el pintor ha vist i el fer viu el que el pintor ha imaginat, balanceja la present originalitat del pintor Ignasi Vidal.

Una nova imatge per a expressar-lo: un codony sabut agre, però que us incita a la mossegada.

Apuntem la vetlla de dissabte que ens ha fet trobar la troballa—única a Barcelona—de la "Sala Avinyó". Ah! I les pintures d'Ignasi Vidal.

Ramon VINYES

Art i artistes

LA PINACOTECA

J. Palau se'ns mostra, abans que tot, un enamorat de les tints suaus, i un coneixedor de la tècnica, mercès a la que sap copsar l'atenció del públic, destacant una lleugera nota de color en l'ambient tranquil d'una tela grisenc. Tot plegat molt discret.

SALA BUSQUETS

Els dibuixos i pintures de Lluís Morató són caracteritzats per la decisió del traç i per un colorit molt encertat; mantes voltes fet malbé per un excés retoc de les figures i termes remarcables especialment els dibuixos, més definits que no pas els olis.

GALERIES LAIETANES

Com sempre, les aquarelles de Roig Enseñat són remarcables pel domini que l'autor té del procediment, i que el posa en primer lloc entre els artistes que conreen aquesta especialitat.

Tal volta és una visió especial de Maurici Valls, però la forma de construir els seus paisatges és tan confusa i revoltada que, francament, hem de confessar que no hem acabat d'entendre'l del tot. Esperem la propera per tal de jutjar amb més coneixement de causa.

Els paisatges d'Enric Porta, fets a cop d'espátula, tenen indubtable-

ment una gràcia especial, pesada i feixuga, però una gràcia en fi de comptes. Com que el colorit és simpàtic i els exemples ben vistos, tot plegat val la pena.

SALA PARES

L'exposició de pintura espanyola de can Parés, no cal judicar-la i sols nomenar els autors que són en Pradilla, en A. Miquel Nieto, en Josep Mongrell, en Romero de Torres, etc., etcètera, n'hi ha prou per a capir que es tracta d'una cosa seriosa i d'un esdeveniment artístic.

SALA GASPAR

Gairebé tots els paisatges presentats per en J. M. Arias, i més que cap els de la vall d'Aran, són dignes de lloar per l'acurada execució de les composicions i la nitidesa del color, transparent a força de palidesa.

SALA BARCINO

Si algun pintor contemporani mereix el dictat de temperament mediterrani, en Bartomeu Mongrell és indicat per assolir aquest títol; entenent per a mediterrani un home dominador dels colorits més enlluernadors i amb una visió voluptuosament carnal dels tipus que componen les seves obres.

Dibuixa amb una plenitud de coneixements i amb una força de construcció intuïtiva que compsa l'admiraació sense distingir de teories ni d'escoles; es tracta d'un meravellós pintor, i en aquest dictat va tot dit.

BORIEL

Estampes barcelonines

LAIETA

Tothom li deia que era bonica, i com que això és una cosa que no costa gens de creure, sobretot a les noies s'ho empassà de bona fe. La veritat, però, és que ho era, i això que per altres hauria estat una sort, per la pobra Laieta ha estat la ruina moral de tota la seva existència. Perquè quan es contemplava al mirall i evocava aquell jove i l'altre i el de més enllà, que li cedien la vorera tot etzivant-li paraules ensucrades, els veia menuts, menuts, mentre s'agegantava aquell cos de deesa: els trobava fúnebres al costat d'aquells ullassos seus que irradiaven llamarades abrasadores d'un

foc que no podia aguantar dintre el pit, d'un foc que s'esbravava amb el bleix, amb l'esguard, àdhuc pels porus de la seva pell sedosa i tivant.

L'abstracció en la seva bellesa, que li feia passar distrets els anys de juvenesa, no li deixà hebre esment de com el temps impietós anava deixant la petjada a la morbidesa de la seva carn apetitosa, fins que passà dels trenta anys.

Llavors reaccionà a favor dels desitjos continguts i ofegats, però aviat es donà compte que havia fet tard.

Pels joves era massa feta. Els de la seva edat la trobaven una bona "jamaona", però per a emmuller-se la volien més tendre. Els més avantatjats no se'n donaven compte... Els vells. Unicament els vells babosos i desdentegats li enviaven mirades descarades i atrevides, amb les seves nines entelades i viscoses com unes llumantes d'ultratomba. Quin fàstic!

Una amiga seva va convidar-la un dia a assistir a la Congregació de *Hijas de María*, i la presentà a mossèn Llorenç, que la va atendre amb una delicadesa i una atenció encisadores. Quin home, mossèn Llorenç! Oh, i era formós!... Tots els homes haurien d'ésser així... Quina llàstima que tots tinguin tan males intencions. Mai no hauria cregut la Laieta que els capellans fossin una cosa així, tan delicada i atent.

Varen intimar. Ara és el seu director espiritual, i Laieta va a missa cada dia. Tot aquell foc que el seu

cos cimbrentant llençava a espurnes pels nostres carrers, s'ha tornat místic fervor; i damunt aquell pit exuberant que ahir prometia unes hores de paradís s'hi gronxa un Crucifix d'argent. Laieta ja no toca de peus a terra. El seu regnat no és d'aquest món.

Si sent o no sent, això avui només ho sap mossèn Llorenç...

COORDINACIO

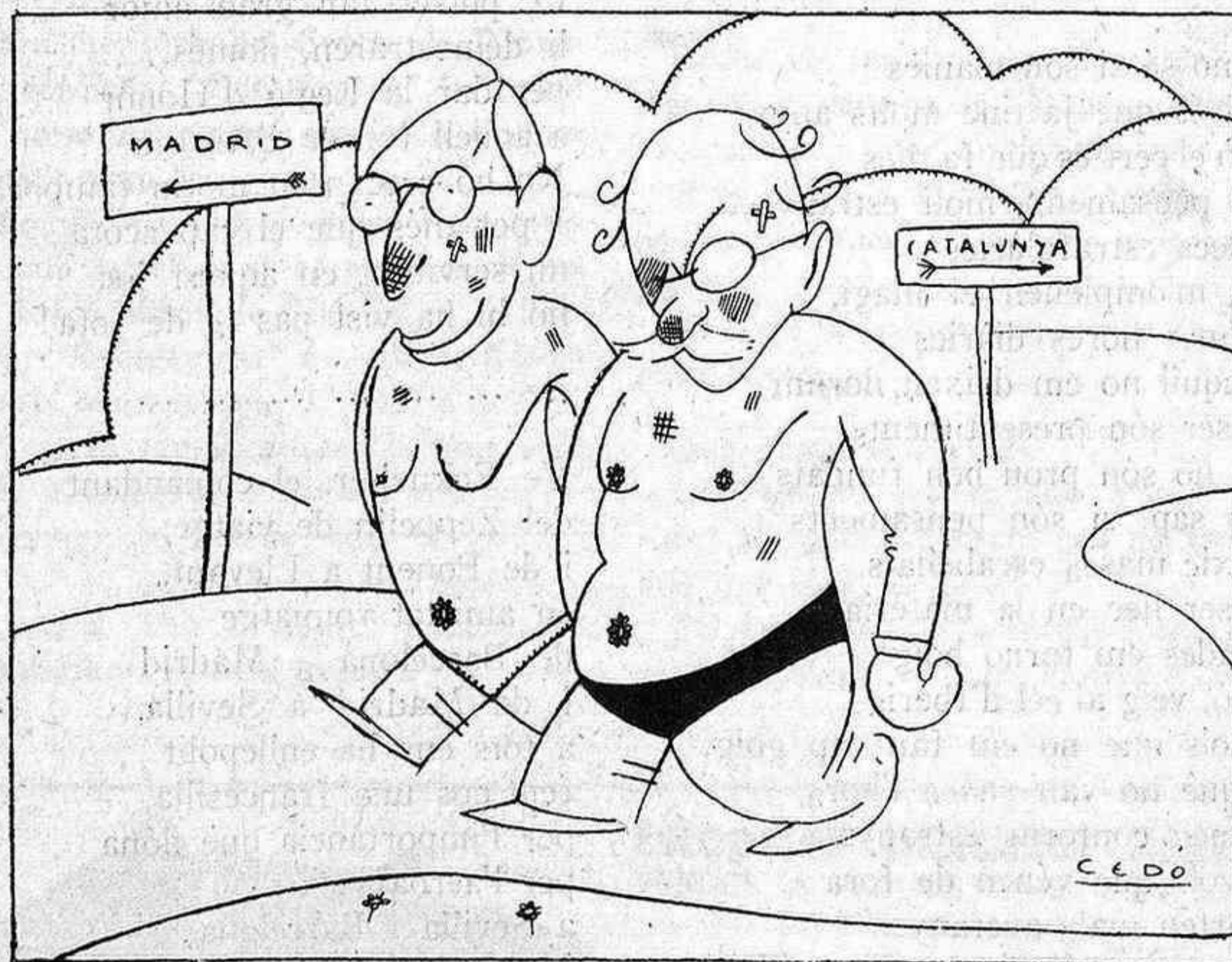
Em plau extraordinàriament la música. M'embriaga la música, i per això la segueixo per tot arreu com una enamorada esquerpa que s'esmuny.

A un cafè, on un quintet hi toca diàriament, gairebé tot música clàssica, hi vaig cada nit, i n'he fet la meua llar...

Però sovint tinc de veï de taula un tipus que em té atabalat amb la seva mania de fer música. Ell ha de seguir amb un xiular impertinent les pàgines que interpreta el quintet. I amb quina mala ànima, Déu meu!

No saps, lector, què és tenir davant teu uns bons executants, i a cau d'orella un xiulet desafinat que se't cargola a l'oïda com una espiral interminable?

Aquest és el meu veï. Avui m'he determinat a plantar-li cara per veure si el feia callar, però el meu gest ha estat contraproductiu. Mirar-lo ho deu haver interpretat admirar-lo, perquè com més me'l mirava més fortament xiulava...

Paraules de Lerroux... després de la derrota

—“Entraré en Madrid del brazo de Marcelino Domingo”

—Amb aquesta bestiola el millor que se li pot donar és la bola.

Acabat el concert, s'ha abrigat amb una trinxera tan "xillona" com el seu xiulet perfidiós; s'ha posat una boina i en anar-se'n m'ha dit:

—*Muy buenas noches!*

Ara he comprés que hi pot haver una entonació dintre la desentonació; i perdona la paradoxa, lector.

LLURÓ

ESQUELLINCS

MONOLEG D'UN CIUTADA DE BONA FE

Jo no sé si són manies
o si és que ja tinc molts anys;
però el cert és que fa dies
que pensaments molt estranys
i idees estrafalàries
que m'omplenen el magí,
algunes hores diàries
tranquil no em deixen dormir.
Potser són presentiments
que no són prou ben fundats!
Qui sap, si són pensaments
un xic massa escabellats.
Potser llec en la matèria
debades em torno boig.
Però, veig al cel d'Ibèria
núvols que no em fan cap goig,
perquè no van pas a l'hora
i tenen contorns estranys.
Núvols que vénen de fora
i porten mals averanys.
A veure, reflexionem,
amb serenitat, amb pausa.
Seny—i no ens amoïnem

sense fonament ni causa.
Anem per punts: va venir
monsieur Herriot; el van rebre
fredament, però, al partir,
una ovació, que concebre
no pot el meu cap, la gent
tributà a monsieur Herriot;
i, quin era el fonament
d'aquella gran ovació?
La podia motivar,
siguem francs!, la raó sola
de venir a saludar
la República Espanyola?
Que en nom de França, volia
lligar llaços d'amistat?
Em sembla que no calia,
doncs, sempre l'hem estimat.
O, potser tan gran amor
li demostraren, només,
per dar la Legió d'Honor
a aquell forner d'Aranjuez?
No ho crec prou motiu tampoc.
I per més que el cap acota,
un servidor, en aquest joc
no hi ha vist pas la de sota!

... ..
Ve Eckneker, el comandant
del Zeppelin de viatge,
i de Ponent a Llevant,
en amistat romiatge
de Barcelona a Madrid
i de Madrid a Sevilla,
a tots ens ha enllepolit
fent-nos una francesilla,
per l'importància que dona
per l'aeroaviació
a Sevilla i Barcelona.
Moltes gràcies. Però, això,
encara que és d'estimar,
no resulta cosa estranya?

A mi em sembla que ens vol dar
un xic de *coba*, Alemanya!
França? Alemanya? Amistat
les dues nacions inquietes
ens brinden. I si, aviat
les dues van a galetes,
ens duren a la misèria?
Clavada entre dues pües,
a quina, donarà Ibèria,
la raó, entre totes dues?
Si arriben a armar-se gresques
i estem nosaltres en mig,
entre aquelles dues llesques
no ens posaràn de *sanwich*?
I la guerra, que en les altres
no és difícil de preveure,
calculin que de nosaltres,
no en tindran per un *pa i beure!*

... ..
Ja ho sé que això no ha d'ésser,
ja ho sé: però us faig saber
que m'amoïna més això,
en bona fe! que a en Vachier
ço de la circulació!

JOAQUIM MONTERO

Una badada

El Comitè Nobel de la Cambra ha decidit no atorgar aquest any el Premi Nobel, resarvant-se la suma corresponent per a l'any vinent.

Aquest Comitè, bada. No coneix la producció literària de l'escriptor català Josep Maria Planas, producció que abans d'aparèixer en català, dona la casualitat que tots l'hem llegit en francès...

TELÓ ENLAIRE

TEATRE ESPANYOL

"Deauville, Port de París", vodevil sonor del senyor Màntua, sonoritats del senyor Torrents.

El públic dona sorpreses. "Deauville, Port de París" és una obra escrita per a un públic especialíssim—el de l'Espanyol—i per un autor que no té altra condició d'autor que la de conèixer el seu públic. Són les condicions que li atribueixen els qui el solliciten. Doncs bé, "Deauville, Port de París", no ha agradat al públic.

Work ha estat dubtant si parlaria o no del tercer vodevil sonor de l'Espanyol. L'obra és d'un analfabetisme tan virulent, que duia la intenció d'embolcallar l'estrena amb el silenci. Però Work, després d'una reflexió, ha optat per parlar-ne, convençut de la necessitat d'una campanya sanitària pro-teatre, malgrat el convenciment que té de la seva improbable eficàcia.

"Deauville, Port de París" ha estat escrita per al públic de l'Espanyol. Un autor de l'Espanyol sap el lèxic que cal al seu públic. No és, doncs, estrany que Màntua cregués lloar a Santpere en dir que aquest actor pot dir les més grans procacitats, i plaure.

En el tercer vodevil sonor estrenat a l'Espanyol, hi ha de tot. Ultra el to procaç, habitual a la casa, hi ha el to xaronament literari i macaònicament poètic. I així es passa de la princeseta que us assabenta, ai las!, que "està anorreada" fins al president del Consell "que res se li aixeca"; des del maraja que esmenta unes pagodes de marbre i una lluna encisadora fins a un ex-rei que no vol "que li toquin els masovers".

Sense la gran gosadia d'un analfabetisme ben consolidat semblant barreja no seria possible. L'analfabetisme hi és i la barreja també. Diguem que, si és possible, el senyor Màntua s'ha superat a ell mateix. No es pot anar més enllà en la carrincloneria desaprensiva.

Que encara hi ha públic que riu amb les pornografies "papítesques" de qualsevol conversació de gent baixament vulgar o de qualsevol novella o vodevil sonor "alvaroretanitzats"! És cert. Però malgrat que això faci vergonya, no en fa tanta com que hi hagi qui ho exploti. En el cas del senyor Màntua, els instints grollerament primaris de la massa són explotats amb una mixtura inversament de frases grotescament grandiloqüents i d'equívocs bordellencs. La llàstima avergonyidora que sentiu, escoltant i veient l'obra, us fa riure, car forma un conjunt grotesc en el qual tot hi és barrejat: au-

tor, músic, actors, i àdhuc el públic, ple de riallades inconscients.

Hi ha moments—imagineu-vos el grotesc per poca sensibilitat que tingueu—en què oïu un actor que rebenta com un coet i declama: ets feta de la matèria de què foren fetes les deesses gregues". Ara oïu una equivalença d'allò "dels masovers". Alguna vegada us delecta una cita, adés veieu uns barquests que engeguen trets. Després se us prepara un final de quadre amb un barber que es fa passar per homo-sexual i que filosofa sobre la necessitat que ha tingut de fer-ho per a donar menjar als fills. "La vida ho demana. La vida ho vol així" O, les coses que la vida exigeix als herois de les obres del snyor Màntua! Aquest homo-sexual, i una dona caiguda, són els qui han sostingut la monarquia. Són els únics bons del realisme. L'autor us els fa admirar i sembla que ell mateix els admiri, convertits sempre en recitadors de frases i en providència. Són ells els qui segueixen exclamant: "El món és una ficció. El públic, bonjan, s'ho pren seriosament i sonorament. Work no pot menys d'exclamar: Quanta barra!

Quanta barra! I tot per les mongetes—diu Work—, contagiats pel senyor Màntua!

L'obra ha fet desprendre diners a l'empresa. No els hauria després amb una obra decent. En Santpere hi canta i en Nolla i la Hernàez i ballen rumbes i fados.

Tot un espectacle!

CENTRE DE DEPENDENTS DEL COMERC I DE LA INDUSTRIA

Estrena d'"Encegament", 3 actes en vers, del poeta Jaume Rosquelles i Alesan.

L'obra meritòria del Centre de Dependents, continua. "Encegament" ha pogut ésser posat en escena gràcies a l'esforc d'un petit grup.

L'obra és una obra de poeta i pot competir amb aquelles obres en vers de les quals Josep Maria de Sagarra en té l'exclusiva. "Encegament" és una realització molt més honrada que "L'Alegria de Cervera" i que tantes altres, escrites amb motlle. Rosquelles i Alesan no hi escriu encara, ni creiem que hi escrigui mai. Es veu àdhuc en la brillantor dels seus versos. Una brillantor natural, no una brillantor de cosa fregada.

En l'execució, bé el senyor Rovira i la senyora Buixadós! El senyor Rovira és un actor de grans possibilitats. Ens plau més que molts que passen per eminenències. Quan d'un tot el borrasisme haurà acabat el seu poliment i serà ben bé ell.

TEATRE NOU

Avui estrenà al teatre Nou el rostre company Francesc Oliva, una revista satírica, o més ben dit un àlbum de revistes de la nostra ciutat, que titula "Barcelona a la vista".

Li desitgem un gran èxit, i nosaltres en parlarem com es mereix, la propera setmana.

La música és del mestre Millàn, que tants èxits ha tingut a Barcelona

WORK

ESQUELLOTS

Entre els productors d'Espanya va a repartir-se uns qüestionaris per tal de saber si convé o no al país la implantació del horari de 40 hores setmanals en les indústries, a fi d'aminorar la crisi de treball; quin assumpte, en caràcter general, va a discutir-se aviat en la Societat de les Nacions.

Ja des d'ara es pot dir que sí.

Només manca que els fabricants vulguin comprendre que les màquines són fetes per el descans de l'home, i no s'ha de discutir res més.

Ara, que, mentre hi hagi tan egoisme, i els uns vulguin xuclar la sang dels altres, ni amb 40 ni amb 100 hores, n'hi ha prou.

Però, per damunt de la ruïnat i mequinesa d'uns pocs, ha d'imperar el bon sentit i la justícia del més.

Degut als regidors que han sortit elegits pel Parlament de Catalunya, diu que s'haurà de canviar el cartipàs municipal.

Si és que a la Casa Gran encara estan en les beceroles, bo és que es canviï el cartipàs.

A veure si amb cartipàs nou fan més bona lletra.

Què passa al Liceu?

Ens sembla que és allò d'ésser pocs i mal avinguts; suposant que no serà res més que això.

Pel bon nom de la entitat i en bé del art, Barcelona no pot quedar sense el

Escopetes - Bicicletes - Radio

VENDES A PLAÇOS I AL COMPTAT

(Es desitgen agents)

F. BARÓ

Goya, 11; Tel. 73497.—BARCELONA
Sucursal a Esparraguera: Sant Antoni, n.º 20

seu primer teatre, el teatre de l'art pur.

El Liceu, és el Liceu; i no es pot permetre que allí s'hi fassin putxinellis.

Sembla que París donarà el nom de Catalunya a un carrer o una avinguda de dita capital.

Jo crec que és un deute pendent que té França amb Catalunya.

Sols amb els voluntaris catalans que hi deixaren la vida durant la gran guerra ja s'ho mereix.

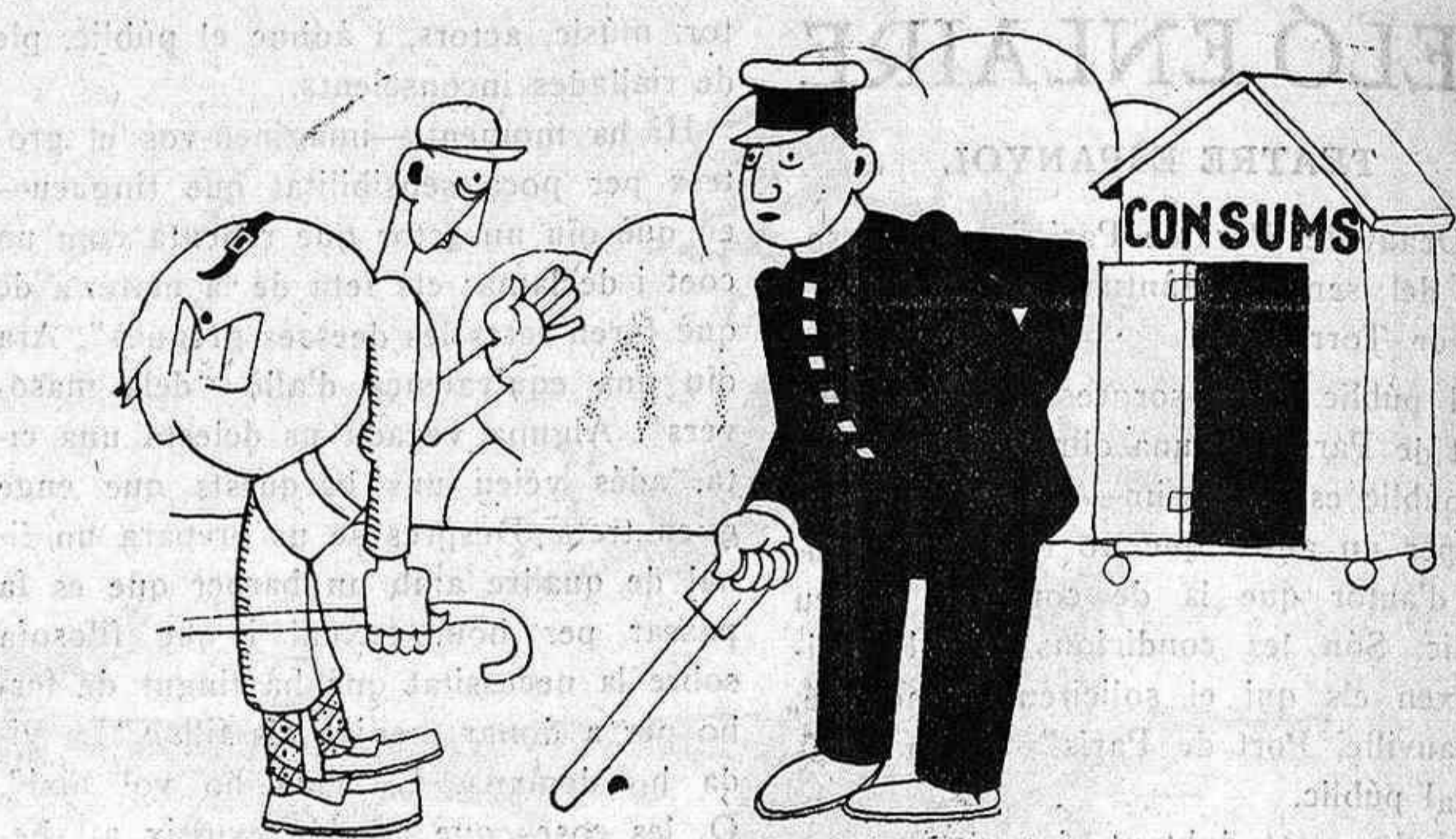
Les editorials aparegudes a "La Vanguardia" amb motiu de les darreres eleccions, són per fer esclatar el riure.

Abans del dia vint, deia aquest rotatiu, que pel resultat de les urnes es veuria si el poble és boig o no; i, al dir això, nturalment, volia senyalar com a bogeria del poble, el que guanyés l'Esquerra.

Ara, però, com en contra els seus ànhels, ha guanyat l'Esquerra, "La Vanguardia", previsor, ha canviat prudentment de to; i, diu, que el resultat de les eleccions ha sigut lògic i natural, ja que hi ha règim nou, requereixen organitzacions, mètodes i homes nous.

El truc no deixa de tenir les seves ventatges.

Sempre hem cregut que "La Vanguardia"

La mania de la Lliga

dia" no pot morir mai; majorment si va tenint cura en voler quedar bé.

Si fóssim castellans, diríem allò de, "te veo besugol"

A Alemanya passen moltes trifugues per a formar Govern.

Hindenburg no sap a quin cantó girar-se. Fins amb l'Hitler va entaular negociacions per a resoldre la crisi. Però,

—Porteu algun emplet de contrabando,

per bé del poble alemany, no s'han entès amb el cap dels "nazis". Ara, que ademés d'això, Hitler, és un pobre home

No ens ficariem pas en els assumptes dels altres si de retruc no poguéssim rebre les conseqüències, però ens sembla que a Alemanya els convenen Govern més democràtics que els que vénen tenint. Govern més democràtics i que allunyin tota possibilitat d'una nova guer-

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

OBRES COMPLETES
d'Ignaci Iglesias

ELS VELS * FRUCTIDOR

Amb un pròleg de PERE COROMINES

Vuitè volum

5 pessetes

DICCIONARI

**Català-Castellà
Castellà-Català**

Preu: 15 pessetes

Per A. ROVIRA I VIRGILI

NOTA. Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponents se'ls atorguen descomptes.

ra, que ni a ells ni a ningú convé.

La llibertat i la democràcia és la salvació dels pobles. Quan ho entendran així els alemanys?

Han sigut jutjats alguns dels generals que formaren part del Directori, amb

motiu del cop d'Estat del 18 de setembre de 1923.

Cap d'ells no va fer res. Són uns bons nois. Si algun va exercir-se en alguna cosa, ho féu portat pel seu gran amor a Espanya.

Diuen que els hi posaran penes molt

lleus; i que seguiran cobrant de la República.

A més d'això, nosaltres, els hi donaríem alguna condecoració més. S'ho mereixen.

Imp. "L'Esquella", Om, 8, Barcelona

BA-TA-CLAN Marquès del Duero, 85-Tel. 31374
Tarda a les 3,30 ::: Nit a les 9,30

Avui i dies seüents: FORMIDABLES DEBUTS

**Vera Frey - C. Marin - Marina López - Delvo and Delva
Zynaray et Monicla - EMILIA PRAXEDES**

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

TEATRE COMIC

(PALAU DE LA REVISTA)

Avui, divendres, èxit sensacional de la primeríssima «vedette», de fama mundial GLORIA GUZMAN i de l'actor còmic Rafael Arcos, amb la revista de Vela, Sierra i mestre Alonso,

MI COSTILLA ES UN HUESO

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

TEATRE VICTORIA

COMPANYIA DE LLUIS CALVO

Avui, divendres, tarda: Escollida funció.

Nit: Popular. Butaques a 3 pessetes. Les obres del dia,

La presumida i Luisa Fernanda

Dissabte i diumenge, tarda i nit: Grandioses funcions.

Aviat, sensacional ESTRENA: **LA DULZAINA DEL CHARRO.**

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

ROYAL CONCERT

Marquès del Duero, 106 - Telèfon 20384

Direcció artística: LEOPOLD MORAL

El Music-Hall de les cares boniques

Cabaret d'1 a 4 matinada

ORQUESTRINA REMEN WARTY i P. GALLO

Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulanti de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glándules intersticials. Producte plu riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fofurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECIBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacológicos del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

**Caruso, Fleta, Tito Schipa,
Pau Casals, Sagi-Barba,
etc., etc.**

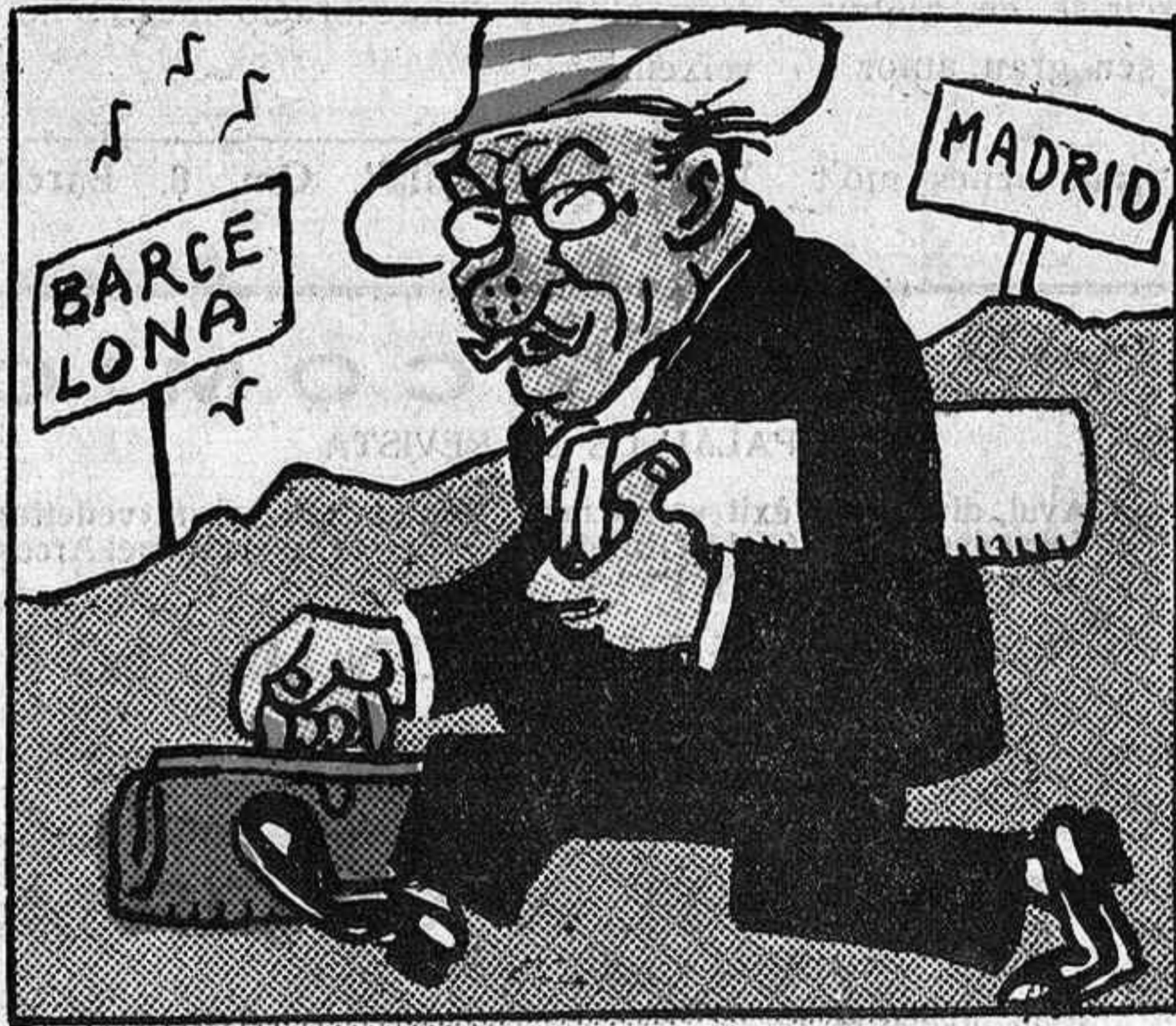
Totes les celebritats impressionen en discos

**La voz
de su amo**

Companya del Gramòfono, S. A. E.

LA SETMANA CÒMICA

Don Ale fent el treball intensiu de propaganda electoral.

Els radicals ja no volen més vares perquè l'Esquerra ja ha tocat a matar.

Casanoves s'assajava per a la Presidència del Parlament... però es veu que ha sentit campanes i no sap on.

Amb tantes fiances i presons, els diners tornen a Espanya.

El banquet de la victòria... Codorniu.

El banquet de la derrota, o el Waterloo de Lerroux.